

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2382/2020
11.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Дулановић, адвокат из ..., против тужене Агроиндустријско комерцијалне банке „АИК Банке“ А.Д. из ..., чији је пуномоћник Маријана Ковачевић, адвокат из ..., ради утврђења делимичне ништавости и неоснованог обогаћења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 34/2020 од 22.01.2020. године, у седници одржаној 11.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 34/2020 од 22.01.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 34/2020 од 22.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 377/19 од 22.10.2019. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је ставом првим изреке, утврђено да је ништава и без правног дејства одредба члана 6. Уговора ... од 18.05.2011. године који је закључен између тужиоца као корисника кредита и Alfa bank a.d. Београд у делу која гласи: „Корисник се обавезује да на име обраде и пуштања кредита у течај плати банци провизију од 2,00% на износ пуштеног кредита у течај.“ Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 9.800,00 динара са законском затезном каматом почев од 18.05.2011. године, до исплате. Трећим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је ставом првим изреке, утврђено да је ништава и без правног дејства одредба члана 2. Уговора .../.../... од 05.09.2012. године који је закључен између тужиоца као корисника кредита и Alfa bank a.d. Београд у делу која гласи: „Корисник се обавезује да плаћа једнократну накнаду за пуштање кредита у течај у износу од 2% од износа пуштеног кредита.“ Четвртим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 1.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 05.09.2012. године, до исплате. Петим ставом изреке, утврђено је да је ништава и без правног дејства одредба члана 6. тачка 1 Уговора .../.../... од 14.09.2016. године који је закључен између тужиоца као корисника кредита и Alfa bank a.d. Београд у делу која гласи: „Корисник преузима на себе обавезу плаћања износа од 0,75% од износа одобреног кредита на име накнаде за пуштање кредита у коришћење“. Шестим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 37.791,23

динара са законском затезном каматом почев од 14.09.2016. године, до исплате. Седмим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 46.997,03 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке, до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 34/2020 од 22.01.2020. године, првим ставом изреке, жалба тужене је одбијена и пресуда Основног суда у Сомбору П 377/19 од 22.10.2019. године је потврђена, док је другим ставом изреке одбијен захтев тужене за накнаду трошкова насталих у жалбеном поступку.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из разлога садржаних у одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18).

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост одредби уговора о кредитима којима је предвиђено право тужене банке да од тужиоца као корисника кредита, наплати трошкове обраде кредита и пуштања кредита у течај у фиксним износима од 9.800,00 динара (2,00% вредности кредита), 1.500,00 динара (2,00% вредности кредита) и 37.791,23 динара (0,75% вредности кредита) у односу на укупан износ одобрених кредита и обавезана је тужена да тужиоцу исплати износе које му је по овом основу, одмах по исплати средстава кредита наплатила, са законском затезном каматом од дана стицања без основа до исплате, јер тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредитних захтева и пуштања кредита у коришћење у укупној висини од 47.300,00 динара који су тужиоцу наплаћени.

Нижестепени судови су на основу утврђеног чињеничног стања донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној.

Са изнетих разлога на основу члана 404. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 28.02.2019. године, а вредност предмета спора означен је у овој парници износ од 47.300,00 динара. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправак
управитељ писарнице
Марина Антонић